

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рж г 1486/2015
08.10.2015. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Миломира Николића, председника већа, Слађане Накић-Момировић и Марине Говедарица, чланова већа, у поступку за заштиту права на суђење у разумном року подносилаца захтева Н.Ф. и О.С., обе из Н., чији је заједнички пуномоћник Г.Ж., адвокат из Н., одлучујући о жалби подносилаца захтева, изјављеној против решења Вишег суда у Лесковцу Р4 и 117/15 од 28.07.2015. године, на седници одржаној 08.10.2015. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ се као неоснована жалба подносилаца захтева и **ПОТВРЂУЈЕ** решење Вишег суда у Лесковцу Р4 и 117/15 од 28.07.2015. године, у ставу трећем и четвртном изреке.

ОДБИЈА СЕ захтев подносилаца за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Виши суд у Лесковцу, решењем Р4 и 117/15 од 28.07.2015. године, утврдио је да је подносиоцима захтева повређено право на суђење у разумном року у предмету Основног суда у Лесковцу, Судска јединица у Лебану, И 737/12, раније предмету Основног суда у Нишу И 9342/10 (И 6865/08) (став први изреке). Одредио је подносиоцима захтева примерену накнаду због повреде права на суђење у разумном року у износу од по 10.000,00 динара, који ће се исплатити из буџетских средстава Републике Србије, опредељених за рад судова, у року од три месеца, рачунајући од дана подношења захтева за исплату (став други изреке). Одбио је захтев од досуђених износа од по 10.000,00 динара па до тражених износа од по 1.000 евра у динарској противвредности (став трећи изреке). Одбацио је захтев подносилаца за накнаду материјалне штете у висини износа опредељених решењем Основног суда у Нишу И 6865/08 од 02.10.2008. године (став четврти изреке). Одлучио је и да по правноснажности решења предмет по уставној жалби подносилаца уступи Уставном суду Републике Србије ради одлучивања о захтеву подносилаца за утврђивање повреде права на имовину у предмету П1 943/08, И 6865/08 и И 737/12 (став пети изреке).

Против овог решења, у односу на одлуку садржану у ставу трећем и четвртном изреке, подносиоци захтева су благовремено изјавили жалбу, због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене

материјалног права, са предлогом да се побијано решење преиначи и усвоји захтев подносилаца за одређивање примерене накнаде у целости, као и захтев за накнаду материјалне штете или укине у ставу трећем и четвртом изреке решења и предмет врати првостепеном суду на поновни поступак. Поред тога, предложили су и да суд обавезе Републику Србију да подносиоцима захтева на терет буџетских средстава исплате трошкове поступка, колико буду износили и истакли трошковник (на име таксе за жалбу и другостепену одлуку по одмерењу суда и на име састава жалбе у износу од 18.000,00 динара).

Врховни касациони суд је испитао побијано решење у побијаном делу на основу одредбе члана 386. ст. 1. и 3, а у вези члана 402. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 49/13-УС, 74/13-УС и 55/14), одредбе члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку - ЗВП („Службени гласник СРС“ бр. 25/82, 48/88, „Службени гласник РС“ бр.46/95, 18/05, 85/12, 45/13, 55/14 и 6/15), одредбе члана 8б став 3. и члана 8в Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“ бр. 116/08, 104/09, 101/10, 31/11, 78/11, 101/11 и 101/13), па је утврдио да жалба подносилаца није основана.

У поступку пред првостепеним судом није учињена ниједна од битних повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 1. до 3, 5, 7. и 9. ЗПП, на које овај суд пази по службеној дужности, на основу одредбе члана 386. став 3. ЗПП, а у вези члана 402. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, подносиоци захтева су као извршни повериоци, 28.09.2008. године, посредством пуномоћника поднели Општинском суду у Нишу предлог за извршење на основу правноснажне и извршне пресуде Општинског суда у Нишу П1 493/08 од 16.05.2008. године, ради намирења новчаног потраживања ближе означеног у пресуди, пописом, пленидбом, проценом и продајом покретних ствари извршног дужника Нишке индустрије текстила Р.П.-Н., ДОО из Н., исплатом добијених средстава на њихове адресе или исплатом на њихове жиро рачуне. Општински суд у Нишу, решењем о извршењу И 6865/08 од 02.10.2008. године, је усвојио предложено извршење и одредио трошкове извршења у износу од 5.010,00 динара. Општински суд у Нишу је 20.05.2010. године, донео решење о прекиду поступка извршења. На предлог извршних поверилаца од 20.04.2011. године, а у складу са правним схватањем Врховног касационог суда од 24.02.2011. године, Основни суд у Нишу је решењем И 9342/10 од 17.05.2011. године, одредио наставак поступка извршења. Извршни повериоци су поднеском од 03.06.2011. године, обавестили Основни суд у Нишу да су угасили жиро рачуне и да им се предметне исплате изврше доставом на њихове адресе. На предлог извршних поверилаца, Основни суд у Нишу је предмет доставио Основном суду у Лесковцу, Судској јединици Лебане, 19.10.2011. године, ради намирења новчаног потраживања продајом покретних ствари које се налазе у просторијама извршног дужника у М.. Основни суд у Лесковцу, Судска јединица Лебане, је 06.12.2013. године, донео решење којим је прекинуо извршни поступак услед отварања поступка стечаја над извршним дужником и ово решење уручено пуномоћнику извршних поверилаца 25.02.2014. године.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је утврдио да је подносиоцима захтева повређено право на суђење у разумном року у предмету

Основног суда у Лесковцу, Судска јединица у Лебану И 737/12, с обзиром на то да је од доношења решења о извршењу па до доношења решења о прекиду услед отварања поступка стечаја протекло пет година и осам месеци и одредио подносиоцима захтева примерену накнаду у износу од по 10.000,00 динара, имајући у виду дужину трајања поступка, да се ради о поступку који је хитан, као и економске и социјалне прилике у Републици Србији.

Према томе, полазећи од дужине трајања поступка, чињеничну и правну сложеност конкретног случаја и његов значај за подносиоце захтева, да је поступак извршења прекинут услед отварања поступка стечаја над извршним дужником, да када је одређен прекид, неактивност суда не може се узети као пропуст суда приликом оцене разумне дужине трајања поступка, по оцени овога суда одређена накнада у износу од по 10.000,00 динара подносиоцима захтева представља примерену накнаду, због чега је првостепени суд правилно одбио захтев преко одређеног па до траженог износа на име примерене накнаде.

Како примерена накнада због повреде права на суђење у разумном року не садржи новчане износе досуђене правноснажном пресудом, односно представља посебну врсту накнаде предвиђене одредбама члана 8а и 8б Закона о уређењу судова, која не представља материјалну или нематеријалну штету, а судови опште и посебне надлежности предвиђени чланом 11. Закона о уређењу судова, нису надлежни да одлучују о повреди других права зајемчених Уставом Републике Србије („Сл. гласник РС“, број 98/06), већ Уставни суд Републике Србије, као што је између осталог и повреда права на имовину, то је у том делу правилно првостепени суд одбацио захтев подносилаца за накнаду материјалне штете у висини износа опредељених решењем Основног суда у Нишу И 6865/08 од 02.10.2008. године и затим одлучио да по правноснажности решења предмет уступи Уставном суду Србије ради одлучивања о захтеву подносиоца за повреду права на имовину у предметима П1 943/08, И 6865/08 и И 737/12.

При томе, како се овим решењем одбија жалба подносилаца, то није неопходно да у образложењу побијаног решења суд детаљно образлаже решење, у случају да прихвата чињенично стање утврђено првостепеним решењем, као и примену материјалног права као правилну, на који законски разлог овај суд пази и по службеној дужности на основу одредбе члана 386. став 3. ЗПП, због чега се подносиоци захтева, као подносиоци жалбе, упућују на образложење побијаног решења, да се непотребно не би понављало, на основу одредбе члана 396. став 2. а у вези члана 402. ЗПП.

Поред тога, како је одбијена жалба подносиоца, то је неоснован захтев подносиоца за накнаду опредељених трошкова другостепеног поступка, с обзиром на то да суд приликом одлучивања који ће трошкови да се накнаде странци, као и у ком износу, узима у обзир успех подносилаца захтева и досуђује само оне трошкове који су били потребни, ценећи све околности, на основу одредби члана 153, 154. и 163, а у вези одредбе члана 165. став 1. ЗПП.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 401. став 1. тачка 2. ЗПП, у вези одредбе члана 30. став 2. ЗВП, одлучио као у изреци.

Председник већа-судија
Миломир Николић,с.р.